

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

baba

- Paşam, lütfen söyler misiniz: «Cihanda sulh» ne olacak?
- Önce siz söyleyin bana: «Yurtta sulh» ne olacak?..

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankası'nda şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtacağınız bir İratlı Hesap kaydihayat şartıyla 600 liraya kadar AYLİK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

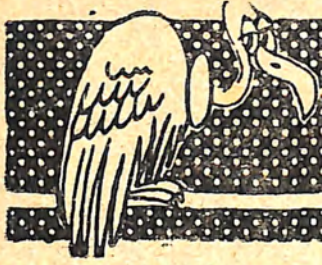
APARTMAN DAİRESİ
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMIYELERİ
cem'an 800.000 lira

FAAL d-454

...istikbalinizin emniyeti.

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Ne söyleyecekti acaba?

BİZDE memleket kaderi, Büyük Millet Meclisinin eline verilmiştir: Kanun yapar, harp açar, sulh imzalar.

Son günlerde, genzimizi yakan barıt kokuları duymağa başladık. Bu sıcak ve acı koku, Uzak Doğudan değil, yakın doğudan geliyordu.

C.H.P. liler haklı bir telâşla Büyük Millet Meclisini toplantıya çağırdılar.

Ne olacaktı bu toplantıda?.. Hükûmetin en yetkili ağzı, Sayın Başvekil kürsiye çıkacak, belki açık, belki kapalı bir oturumda durumu açıklayacaktı...

Sonra, bu konuda söz isteyenleri dinliyecektiler. Başta, çağırımı isteyen muhalefet liderini... O, saçlarını harp ve siyaset cephelerinde ağartmış temkinli bir insandı. Türkiye Cumhuriyetinin ilk Dışişleri Bakanı, ilk Başbakanı, ve ikinci Cumhurbaşkanıydı. Lozan, onun adını taşıyan bir sulh zaferidir. İkinci Dünya Savaşının yerden, gökten, denizden yağın bombalarını sihirli ellerle vatan sınırlarından geri çelen politikanın Cibali babası da odur!

Elbet, elbet, elbet onun konuşmasında hayır vardı, fayda vardı. Susmasında değil!

O sussa, iktidar konuşmaya çağıracaktı, düşüncelerini söyletmeğe zorlayacaktı.

Ne söyleyecekti ki İsmet Paşa?.. Ya, bütün siyasi ikballere doymuş baba sesiyle:

— Doğru yoldasınız, berabersiz, diyecekti...

O zaman biz milletçe sevinecektik. Şüphesiz, iktidar da bu topyekûn birlik içinde kendisini daha diri, daha sağlam bulacaktı.

Yahut, yarım ağız yalanlanan bazı telâş uyandırıcı haberlerin aslını soracak, muhalefetin görüşlerini açık ıyacaktır.

Belki tatlı, belki acı, belki yumuşak, belki sert sözlerle, ama iyi niyetler, iyi duygular havası içinde tartışacaklardır. Vesikalar dile gelecekti, kararlıklar ışıyacaktı, iki taraf da tutulacak, yürünecek yolu daha iyi, daha açık görecektiler.

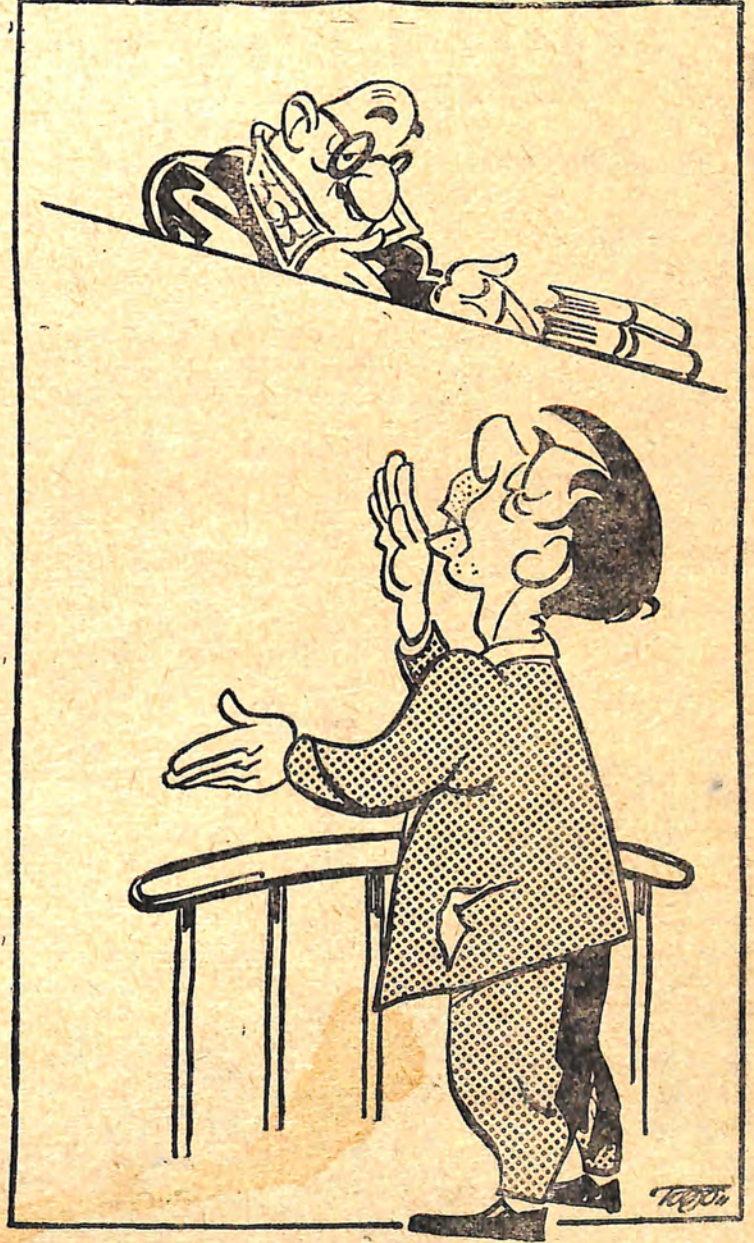
Böyle mi oldu?..

Hayır... Sayın Adnan Menderes, zarif zekâsına hiç yakışmayan, ama öfkeli mizacına pek yakışan bir umursamazlıkla, toplantı akşamı, iki gün sonraki Bonn buluşması için İstanbul'dan bir uçağa binip Parise gitti...

D.P. nin grup kararı anlaşılmıştı artık: Muhalefeti konuşurmuyacaklardı!

Konuşurmazdılar...

Ama şimdi herkes, hattâ bazı Demokrat mebuslar bile, fı-

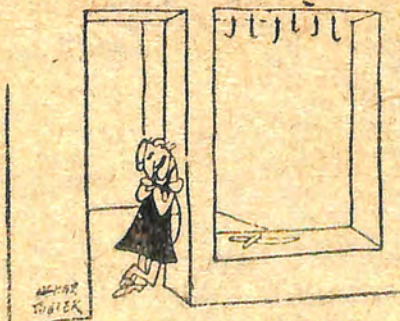
— Bir hafta içinde aynı mahallede aynı evi dört defa soymuşsun!
— Ne yapayım hâkim bey... Mahallede istismlâk edilmedik bir o ev kaldı!

sıtlı seslerle birbirlerine söylerler:

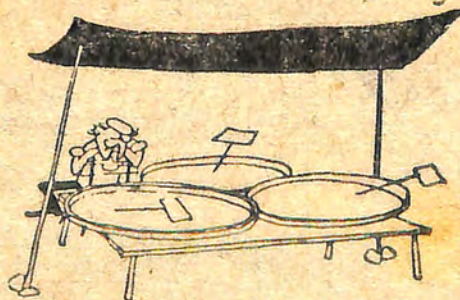
— Paşa ne söyleyecekti acaba?..

İnönü'nün söyleyeceği hiç bir söz, bu zorla susuş kadar insanı vehimlere düşüremez!

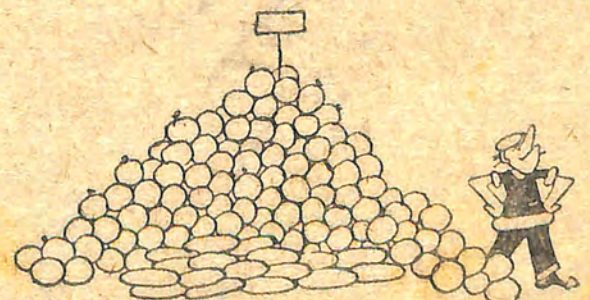
Yusuf Ziya ORTAÇ

Et

ve Babk

Kurumu!..

Panoramik

ADNAN VELİ

Allah'ı ilâhi bir aşkla sevdiği için:

«Bir elinde bağlama,
«Kömür gözüüm ağlamaz»

yi duyar duymaz, göz yaşlarını tutamıyor, hıçkırarak ağlamaya başlıyordu. Abdullahı sevdi seveli, taşınmadık hacı hoca bırakmamıştı. Nihayet Doğançılar'daki Hafız Eflâtu'nı bulduktan sonra yüreği rahat etmişti. Eflâtu hoca, üç tane ispermeçet mumunun üstüne, sincap sidiği ile «Abdullah, yana yana, döne döne bana gel» diye yazmış, sonra bunları Müyessere, harcı masrafı dahil, on ikişer buçuk liradan satmıştı. Tazecik, bu mumları, Kefeşata-nuş'un tam uykuya yattığı saatte, yani gece yarısından sonra ikiyi on yedi gece, mutfakta, bakır bir sahanın içine dikip yakmış, böylelikle şoför Abdullahın yüreğine de ateşler dökmüştü.

«Doktor civanım» şarkısını duyunca, Abdullahın kömür gözlerini hatırladı. Usulcacık çantasından çıkardığı mendiliyle, eniştesinden saklı gözlerini kuruladı. Luna Park'taki fındıkdü saimceğine binse, belki üzüntülerinin çoğunu unutacaktı ama, buna da eniştesi Dingiltay razı olmadı. Kızın etekleri açılır, Bacakları ırıyan olmuş kızı, duvarlarında dua bulunan odaya alamam ben» diyordu.

Şoför Abdullah çarşambadan beri görünürlerde yoktu. Tevatüre göre o gün Mecidiyeköyündeki benzincinin önünde, benzin almak için kuyruğa girmiş, pazara kadar kuyruktan çıkamamıştı. Kendisini tanıyanlar, «en geç pazar tesli çıkar» diyorlardı.

Dingiltay ailesi, «Bronşit» marka silâhlarla nişan alınan dükkân.

ların önüne geldiği vakit, Hüsamettin karısına:

— Dur Bedriye, dedi. Şurada bir ayı vurayım...

Küçük Erol'un elini bıraktı. Namıusu igri tüfeklerden birine yapıştı. Müyesser'in içi lık lık ediyordu. O da bir tüfeğe sarılmak arzusunda idi.

— Ah Yarabbi, diyordu. Şu değirmenin pervanesine bir vursam, Abdullah'ı da yüreğimin orta yerinden vururum.

böyle dalgın dalgın hedefleri seyrederken, sol kalçasının yumuşak yerinde birdenbire bir çimdik hissetti. «Ayyy» diye bağıracaktı. Ama kendini tuttu. Eğer bağırsaydı, eniştesi tüfeği bırakıp geri dönecek, hepsini birden ilk Edimekapı tramvayına bindirip, doğru eve getirecekti.

Hüsamettin'in kayınvaldesi Ezhner hanım, damadına bakıp bakıp da, «Dârü'l-elhan» da iken öğrendiği bir şarkıyı, kendi kendine mırıldanıyordu:

Boy da besun yoktur herif, şımasın şamama...

Ayda bir kerecik olsun gide mezsın hamama...

Babası tüfekte ayı vurmaya çalışırken, 11 yaşındaki Erol da japon kolu genç kızlara bakarak, olduğu yerde ter ter tepiniyordu:

Hey mamboooo, mamboraaak...

Hey mamboooo, mamboraaak...

Lunapark'tan yükselen müthiş gürültü, durmamacaşına bağırarak hoparlörlerin seslerine karışıyor, parkın içinde kulakları sağır eden bir uğultu halini alıyordu.

Hüsamettin Dingiltay, beş defa ateş ettiği halde, beşinde de ıskageçince, Erol babasına:

— Amma da dümbelekçisin

haaa... dedi. Ver şu tüfeği de, nasıl vurulmuş, gör...

Adam, oğlunun bu lâfına pek içerledi:

— Çarparım ağzına bir tane, dedi...

— Bizde onun çarpılmışı var... Hadi tosla şu tüfeği...

Cevap vermesini beklemeden aldı, nişanladı, tetiği çekti. Kırmızı entarili soytaı trampet çalmaya başlayınca, kay ana, damadının küçük düşmesine pek sevindi:

— Maşallah benim tosun Eroluma, dedi. Çivici oğlan olduğu nasıl da belli... Vallahi büyük babasına çekmiş...

Hüsamettin Dingiltay, Bedriye-yi yolundan geçti:

— Söyle şu anana, dedi. İkide bir nasırıma basmasın, sonra fena yaparım onu...

— Hiç bir şeycikler yapamazsın vallahi. Ben anama lâkırdı söyletir miyim, mıymıntı? Senin forsun burada sökmek... Hasbam, kapıdan bilet almadan bizi soktu diye, zaar burnumuzdan getirecek...

— Niye senin ana, oğlan için, büyük babasına çekmiş diyor?...

— Çekmiş de ondan...

— Haydi, açtırma ağzını, yül...

Sağ tarafta, dört köşe bir çadırın ortasındaki hoparlör, avaz avaz bağınyordu:

— Bayanlar, baylar!... Bahri muhiti Atlantik denizinin içinde yakalanmış olan, dünyanın dokuzuncu harikası olan, kuyruğundan ağzına kadar yedi metro olan ve bırıkları olan ve karnında iki çift erkek ayakkabısı ile bir kadın çantası olan ve yediği insanların tam listesi olan ve kuyruğu nu oynatınca yedi kayak devirmiş olan ve yakalandıktan sonra deli olan emsalsiz deniz canavarını siz de görün... Bir kudret garibesi olan işbu canavarı İngiliz hükümeti bizden talep etmiş olarak Mısır kralı Abdünnasır'a karşı yollamayı istemiş iseler de, fiyat hususunda anlaşamadığımızdan, canavarı Gülhane parkındaki vatandaşlarımızın istifadesine arz etmiş bulunuyoruz. 25 kuruşa baylar... Heyecana dayanamayanlar içeri kabul edilmez...

Erol, babasına asılmaya başladı:

— Baba be!... Şu canavarı görelim heee!... İngilizler bile Abdünnasıra karşı...

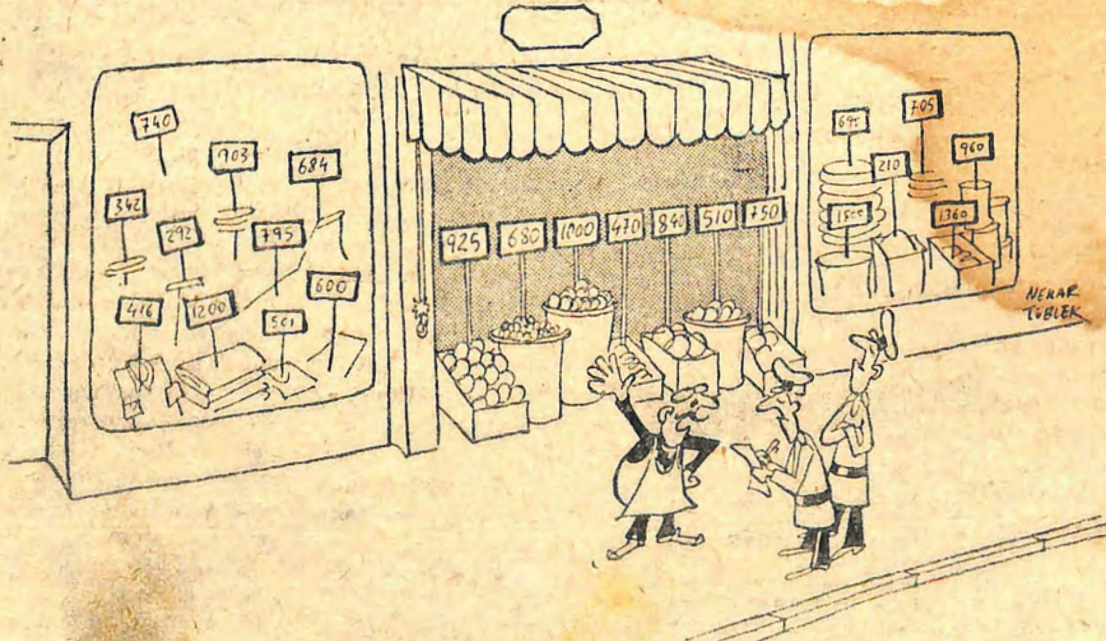
— Sus ulan velet!.. Bu yaşta sıyasete mi burnunu sokuyorsun?... İlle canavar görmek istiyorsan, haminnenin suratına bak...

Eceket, bu lâfı kaynana duymadı.

Karşiki paviyonda, tezgâhtar, elindeki parayı çat çat cama vuruyor, bağınyordu:

— Penguen, penguen penguen...

O sırada Dingiltay ailesinin yanından iki delikanlı geçti. Bir ta-

— Sen cezayı başkasına kes memur bey... Bak ben bütün fiyatları bir seviyeye getirdim!..

KIRK-anbaR

Sinek mevzuunda Belediye nihayet harekete geçiyor

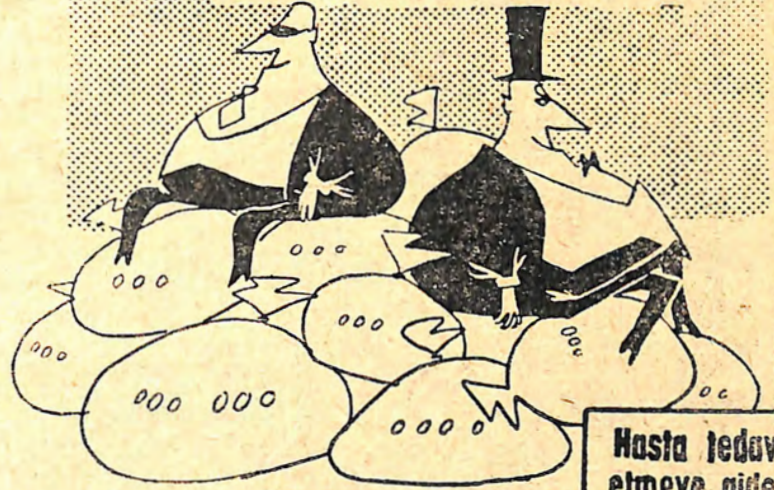

Muvaffakiyetin reçetesi

BELEDİYE BAŞKANI SU MEVZUUNDA İZAHAT ALDI

Bunlar nasıl kazanıyor?

Hasta tedavi olmeye oiden doktor döğüldü

nesi Müyesser'e doğru eğildi. U. sulca:

— O güzel vücuduna dış lastik olayım abiacığım, dedi.

Sesi de biraz Abdullahinkine benzediği için, Müyesser'in yüreği hop etti.

Biraz ilerideki pavyonun önün de, beyazlar giymiş, başı takkeli bir aşçı, dükkanının reklamını ya pıyordu:

— Buyrun beyilim, buyursunlar... Yoğurtlu kebab, pideli kebab, Halep işi kebab, Urfa kebab, tas kebab, gül kebab, orman kebab, talaş kebab, patlıcan kebab, buğu kebab, tandır kebab, fırın kebab, şiş kebab...

— azından yüz on küllük, çarşafı bir taze, küçüçük bir eşeğin sırtına binmiş, kırıta kırıta yoldan geçiyordu. Eşekçi, hayvanı so paladıkça, çingir çingir çingiraklar ötürüyor, peçeli taze de, kahkahadan kırılıyordu.

Bedriye o gün pek süslendiği için, yanında kocası olduğu halde, gelip geçenin gözü hep ondaydı. Bu yüzden Hüsamettin, ikide bir sinirleniyordu:

— İşallah bu sondur. Bir daha sana böyle torba modası entari giydirmem. Bu entarinin içinde her tarafın hıngır hıngır oynuyor.

Düz elbise giysem olmuyor mu?, mu?...

— Aaaaa, delinin zoruna bak... Elizabeth Taylor'undan tut da, Martin Karol'üne kadar hepsi torba modası giyerken, ben hâlâ beli büzgülü emprime ile mi dolaşacağım?... Allah yazdıysa bozsun, Muallâ'nın canı can değil mi?... Onun kocası 12,5 lira verip model bile almış... Halbuki ben ödünç bir model bulmak için kapı kapı dolaştım. Ne zoruma?... Bir de kalkmış, başımın etini yiyor...

Erol, tam karşıdaki elektrikli döner dolabı seyrederken, kendi uydurduğu bir şarkıyı da usul usul mırıldanıyordu:

Torba modası, torba modasının, Torbanın içinde tavşan adasının, Beri taraftaki şerbetçiye bitişik kalkınma pavyonunda da, Türkiye'deki şeker sanayiinin senelere göre nasıl geliştiğini, bolluk yüzünden şekerin gübre olarak tarlalarda kullanıldığını gösteren, çeşitli grafikler vardı.

O sırada Hüsamettin Dingiltay, Belediyedeki ahbaplarından birine rastladı:

— Vaaaaay Necdetcğim, dedi, Yahu sen nerelerdesin?...

— Parkta vazifeliyiz birader...

— Ne iş yapıyorsun burada?...

— Belediye hizmeti... Burada belediyenin maymunları var ya...

— Eeeee?...

— İşte o maymunları göz altında bulundurma, kollama, besleme, terbiye etme, edepsizliklerini önleme, kaçanları yakalama, sarkıntılık edenleri pataklama komitesinde 65 lira 46 kuruş gündelikle başkan yardımcılığı yapıyorum.

— Peki, sen maymun işlerinden anlar mısın...

— Anlamaz olur muyum birader?... Bunca senedir bu dâvaya hizmet ediyoruz. Gel istersen, gör-tereyim sana...

Maymun kafelerine doğru yürüdüler. Maymunlardan biri Necdet beyi görür görmez hemen selâma durdu. Beriki, başarısından son derece gurur duyarak:

— İşte buyurun, dedi. Beni görünce bakın nasıl selâm veriyor? Hepsî şaşırırmıştı. Hele Erol, keyfinden kahkahalarla güliüyordu.

Hüsamettin:

— Vallahi bravo, dedi. Bunları bu hale nasıl getirdiniz allahşkina?

Necdet bey gülümsiyerek cevap verdi:

— Parti disiplinine ait tüzük hükümlerini burada tatbik ediyorum.

— Peki, ne yapıyorsunuz?

— Biraz huysuzluk edenleri ağ bırakıyoruz. Perişan oluyor. Burnu iyice sürtülüyor. Sonunda dediğimizi kabul ediyor.

Kaynana gene kendini tutamadı:

— Ah efendi oğlum, dedi. O tül zük dediğin şeyden fazla varsa, bir tane de bize veriver. Çünkü evde pek lâzım oluyor.

Hüsamettin onun ne demek istediğini anlamıştı. Burnundan solu yarak:

— Haydi allahşmarladık Necdet'ciğim, dedi.

Onun yanından ayrılır ayrılmaz kavga başladı. Kaynana Hüsamettine, Hüsamettin Bedriyeye, Bedriye Erol'a, Erol Müyesser'e, Müyesser annesine, ağızlarına ne gel diyse söylediler. Ama iş polise düşmeden Hüsamettin hepsini birden Edirnekapi tramvayına attı. Evden içeri girecekleri zaman, bitişikteki İfakat hanım da pence-redeydi. Ezher hanıma:

— Ayol eğlendiniz mi bari? diye sordu.

Ezher hanım boynunu iki yana kıra kıra cevap verdi.

— Ah hemşireciğim, bilsen ne eğlendik, ne eğlendik...

Adnan VELİ

Mahmutpaşa değil Bâbüâli Malı

★

Yazan : YALÇIN KAYA

★

RÖPORTAJCILARIMIZIN maşallahları var. Aynı kaleminden birer hafta arayla çıkmış üç yazı sunuyorum:

ŞERİF TURŞU İLE KONUS- TUM

Şişlide bir apartman... Kapıyı bizzat sanatkar açıyor. Kırmızının çarpıcı, parçalayıcı tonu ile tefriş edilmiş, karanfil kokan bir salona giriyoruz. Dekorda, yüksek sanatkarlarımızın yüksek zevki hâkim. Kırmızı kadar güzel renk var mı? Şanlı bayrağımıza o rengi boşuna vermedik ya.

Memleketimizin en çok sevilen sanatkarına soruyorum;

— İlk defa nasıl okudunuz?
— Fena okumadım.
— Hayır, yani sahneye nasıl çıktınız?

— Arka kapıdan girdim. On basamaklık bir merdiven vardı. Onu tırmanınca kendimi sahnede buldum.

Şerif bey çok şakacı. Dünyada şaka gibi iyi şey var mı? Ciddi insanlara müthiş kızarım.

— Sizi kim yetiştirdi?
— Şekerci Abdürrezzak efendi.

Demek ki, ders almış. Kendi kendini yetiştirmek iş mi? Bazıları bununla öğünürler. Bir marifetmiş gibi...

— İlk okuyuşunuzda neler duydu-
nuz?

— Sesim mükemmel çıksın diye aç açına okuyordum. Karnımın gurultularını duydum. Sonra, kadeh, çatal-bıçak, tepsi, çekirdek sesleri duydum.

— Futboldan hoşlanırsınız mı?
— Katiyen!..

Hakikaten, şu futbolu niçin severler, anlamam. Şerif Turşunun «katiyen» i beni bu yüzden sevindirdi. Aynı fikirdeyiz.

— Sinemaya sık sık gider misiniz?

— Hemen hiç gitmem.
— Bravo!.. Boş vaktinizi neyle geçiriyorsunuz?

— Kitapla.
— Kimleri okursunuz?
— Nevzat Turgut Karatilki'yi, Nazime Nadir'i Mukaddes Yâsin Sercat'i...

— Yabancılardan?
— Yok!

Gördünüz mü milli şuuru. Aş-kolsun vallahi!.. Bizimkilerde bir yabancı düşkünlüğüdür gider. Şerif beyde işte bu yok.

— Aşka inanır mısınız?
— Asla!

Yaşa Şerif Turşu! Zaten aşk ne ki? İki yüz elli gram romantizm, yedi yüz elli gram şehvet.
— Sevdiğiniz şarkı? diye soruyorum.

Gözlere dalyor;
— «Geberirsem yazıktır...»
Zevk birader! Adamda zevk var... Bu şarkı ona birşeyler ha-

tırlatmış olmalı. Derinlere daldı. Her zaman, hatta evinde dahi sık gezen sanatkara hayran hayran bakarken pejmurde kılıkla sahneye çıkan serserileri düşünüyorum. Onu mazisiyle, hatıralarıyla başbaşa bırakıp ayrılıyorum. Kırmızı salonun tesirinden uzun müddet kurtulamadım. Bin kere söylesem bıkmam: Kırmızı kadar güzel renk var mı?

HAYRİYE İKİDİRHEM İLE BİR SAAT

ENSEDE toplanmış mavi saçlar, çekik mavi gözler, mavi satenden bir elbise... Bunlar, Türkiye'nin en çok beğenilen sanatkarı Hayriye İkidirheme ait. Evde de aynı rengin saltanatı. Mavi duvarlar, mavi tavanlar, mavi koltuklar, mavi perdeler, mavi halılar... Her şey, her şey mavi... Mavi, yani renklerin en güzeli... Allah, denizleri sebepsiz mi mavilemiş?

— Müzik terbiyesini kimden aldınız? diyorum.

— Kimseden... Kendi kendimi yetiştirdim.

Doğru söylemek gerekirse, asıl marifet de bu! Hocaları herkes yetiştir. Aşkolsun Hayriye hanım!

— Şakadan hoşlanırsınız mı?
— Nefret ederim.

— İyi edersiniz. Hayriye hanım. Şaka neymiş zaten? Sulu-luğun kibar adı... İnsan dediğin insan, ciddi olmalıdır... Futbol maçlarına gider misiniz?

— Elbette.
Çok güzel! Bence, futbolu seymeyen, adamım diye gezmesin.

— Hayriye hanım, diyorum, tuttuğunuz takım hangisi?

— Kırmızıdirek... Bu renkten hiç hoşlanmam ama...

— Kırmızı mı? Pek pis bir renktir...

Biraz durup:

— Sinemaya gider misiniz? di-

yorum.
— Sinemadan çıkar mısın, de-

YAZISIZ!..

— Ne iyi! Aynı şeyleri seviyo-
ruz... Kitapla aranınız nasıl?

— Kitap için can veririm.
— Okuduğunuz yazarlar?
— Bizden değil, yabancılarından.

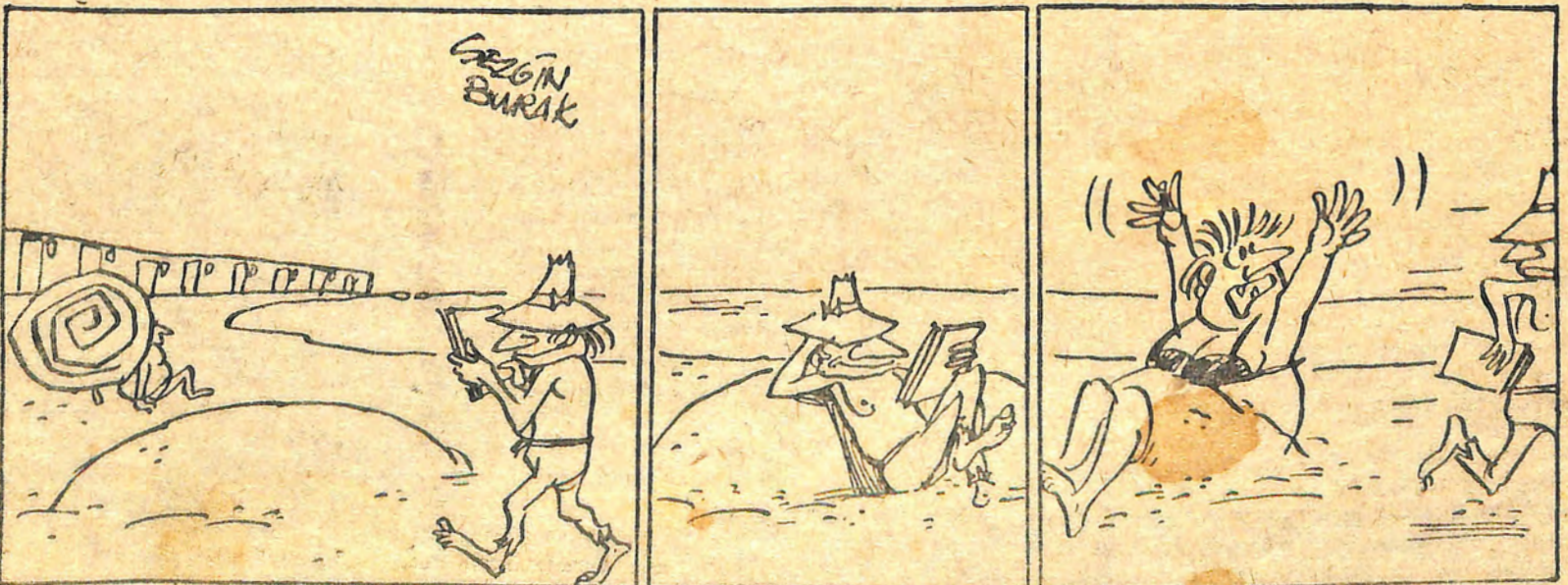
— Elbet yabancılarından olacak. Bizimkiler yazamıyor ki... Aşk hakkında fikriniz?

— Aşk, Allahın en büyük lütfu-
dur. Onsuz hayat, kıymasız köfteye benzer. Kıymasız köfte olur mu?

— Olur. Patates köftesi olur. Ama aşksız hayat olmaz. Ne kadar güzel söylediniz: Aşk, Allahın lütfudur... Hissederek okuduğunuz şarkı?

— «Bir gün seni şey yapsam..»

ZÜLKÜF BEY :

Akbaba Ansiklopedisi

VUSLAT:

Sevgiliye kavuşmak, birleşmek, bir odada mercimeği fırına vermek.

Yahya Kemal, Vuslat isimli meşhur şiirinde:

Koynundan o canan denilen lâşeyi silk, at!

Diyor, Üstadın bu tavsiyede bulunduğu zaman, henüz pek ihtiyar o mayısı, oldukça düşünmeğe değer!

Recaizade Ekrem Bey ise, bir şarkısında, mânasını anlayanları bugün bile utandıracak şu mısraı yazmıştır:

Vuslat demi feryat, o sizin âdetinizdir!

Meşhur Kerem ile Aşık hikâyesinde ile, Aşık Kerem sevgili Aşık'ın entarisindeki düğmeleri birer birer çözer, fakat o çözdükçe düğmeler kendiliğinden tekrar düğmelenir!

Bereket versin, çağdaş Aşık'lar ne entarilerinde, ne şort.

larında böyle sihirli düğmeler kullanmadıkları için, yeni Kerem'ler plajlarda masal sıkıntı çekmemektedirler!

YABAN:

Kuş uçmaz, kervan geçmez yer, otsuz, ocaksız kır.

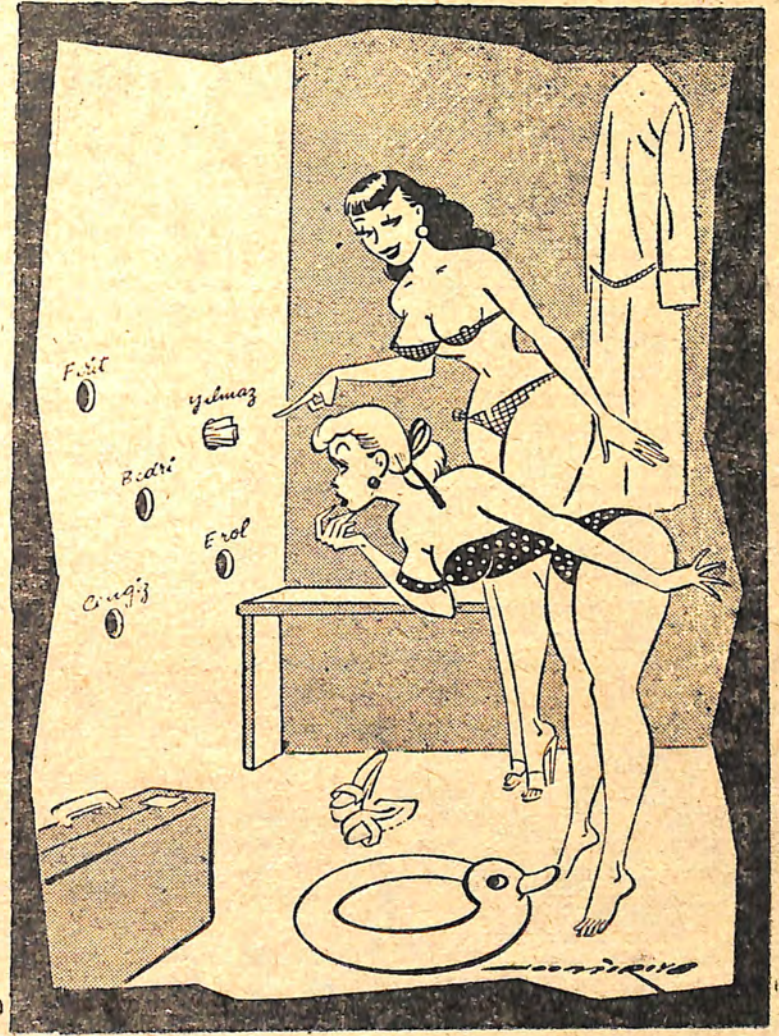
Bazı bölgelerde yabancı yerine kullanılır. Bu anlamda, Üstad Yakup Kadri Karaosmanoglu'nun meşhur romanına ad olmuştur.

Bazı hayvanların ve bitkilerin başında kullanırız:

Yaban eşiği, yaban domuzu, yaban kedisi ve yaban gülü, yaban inciri, yaban armudu gibi.

Küçümsenen kişi veya isten bahsederken «Sözüm yabana» deriz.

Sonuna bir «b» takılırsa, görgüsüz, kaba, vahşi insan olur. Böylesine «yabani» derler.

— Yılmazla dargınım da!..

Tiksinerek okuduğum da: «Geberirsem yazıktır...»

— Birincisi ne kadar nefis ise, ikincisi de o kadar berbat.

Hayriye İkidişhem, soyadı gibi değil. Gösteriş budalası hiç değil. Halkın karşısına yamalı ayakka-bıyla, kaçırmış çorapla çıkıyor. Millet de, buna çarpılıyor. İnanılmaz derecede samimi...

Güzelim mavileri terkederken diyorum ki: «Bununla hiçbir renk yarışamaz.»

RASİM KIRLANGIÇ İLE GÖRÜŞTÜM

MEMLEKETİMİZDE en fazla aranan sanatkar, Rasim Kirlangıçtır. Bunu rakipleri bile kabul ederler. Teşvikiyedeki apartmanında konuşuyoruz:

— Hangi rengi seversiniz?

— Gördüğünüz gibi, hepsini se- verim.

Olden öyle. Renk yok, renkler var. Gökkuşağı misali. İnsan, zevkten deli olacak. Tek renge tutulanlara içlerim zaten. Hepsi güzel, hepsi! Ayırmak, seçmek, aptallıktan ileri geliyor. Sormaya başladım:

— Siz kendi kendinize mi yetiştiniz, yoksa birisi mi yetiştirdi?

— Biraz kendi kendime, biraz Arif İhsiz'den aldığım derslerle.

Bravo Rasim Kirlangıç! Asıl hünere böyle yetişmekte... Ben bu sanatkarın hem zekâsına, hem de tabiiliğine bayılırım. Gayritabii-

denilecek kadar tabiidir. Sahneye günlük kıyafetle çıkması bundandır. O, ne gösteriş budalasıdır, ne de berduşdur.

— Sinemadan hoşlanır mısınız? diye soruyorum.

— Ayda yılda giderim işte. Aslına bakarsanız, ne hoşlanırım, ne hoşlanmam.

— Sizden iyisi yok. Aşkolsun billahi! Hoşlanmak, hoşlanmamak

neymiş? Hangi yazarları okurmuşunuz?

— Hiç birini okumam.

— Bravo, bravo!... Okumanın faydası yok ki... Bakın, tahsilliler memur olurken, tahsilsizler mil-yoner oluyor.

Başı ile tasdik etti:

— Futbol için ne dersiniz?

— Sinema için dediğimi... Ne hoşlanırım, ne hoşlanmam. Gazeteler, radyolar sağ olsun! Maçı onlardan takip ederim

— Stada gidip seyredenlerin akıldan şüphelenmek gerek. O ne o öyle, saatlerce bekle babam bek-le!.. Sizce en güzel şarkı hangisidir?

— Şarkıların hepsi güzeldir. Şu ikisi müstesna: «Geberirsem yazıktır...», «Bir gün seni şey yap-sam...»

— Tamamen aynı kanaatteyim.. Rasim bey, aşk var mıdır, yok mudur?

— Hem vardır, hem yoktur.

— Tamamam!

— Vardır fakat, nikâh memuru-nun mürekkebinde boğularak yok olur.

Sanatkâra tesekkür edip ayrılırken gözüm renklerde kalıyor. Renkte değil renklerde... Bir kırmızı, bir sarı, bir mavi, bir şey ifade etmiyor. Etseydi, Allah dünyada tek rengi hâkim kılar. Bu ne zamandır söyler, yazarm.

Yalçın Kaya

Halk istifçilik yapıyor.. (Gazeteler)

— Ne yaparsın birader, çuval modası!..

Cümhüs Geceşi

GECE, sokaklara karaborsa gibi yayılmıştı. Ortalıkta her şey azalmış, sokaklar tenha... Karşı sahildeki şehrin ışıkları yıldız yıldız görünüyordu. Bendeniz de bulut gibiyim, yerdemiyiz, göktemiyiz anıyamadık gitti...

Yanımdan geçen birine temenah edip sordum:

— Aydede mahallesi Nanik sokak nerede efendim?

— Kimin evini arıyorsunuz?

— Kendi evimi efendim, gık!..

— Ben de benimkini arıyorum!

İnsan sarhoşken her şeyi çift görürmüş; sakın bu karşımdaki de ben olmayayım...

— Adın ne senin? dedim.

— Sana ne!...

— Allah aşkına söyle!..

— Abdülgaflar Kuşkonmaz...

— Ulan kıtır atıyorsun!..

— Peki senin adı ne?

— Abdülcafer Dereotu...

— Müşerref olduk.

— O şeref bana ait lan!...

— İyi be, senin olsun şeref. gık!..

Biz, iki kafadar, o sokak senin bu sokak benim, başladık baştan kara gitmeğe.

— Bana bak dedi, sana bir tek-lifim var.

Yazan :
BİTİRİM

✱

— Söyle.

— Hangimiz daha önce evini bulursa, ötekini misafir etsin.

— Olur.

— O halde, işte senin evinin tam kapısı önündeyiz.

— Deme be!...

— Vallahi!...

— Ne biliyorsun?..

— Az önce sen, bizim kapı toz pembe demedin mi!..

— Ee!...

— İşte toz pembe kapı burada.

Baktım, sahiden de bizim kapı. Eyvahlar olsun!.. Bizimki elektrikleri söndürmüş; bu hayra alâmet değildir!.. Muhakkak bize oklava ziyafeti var.

Bir de kuyruğuma kabak bağladım, bu zurna kılıklı herifi peşime taktım... Adamın gencesi de durmuyor ha!.. Zırt zırt ses çıkarıyor...

— Sus arkadaşım dedim, bizimki duymasın billâhi halimiz du-mandır...

— Olur kardeşim, dedi.

— Şimdi bak ben senin omuzu-

na, kafana filân basıp şu pencereye tırmanırım, sonra seni yukarı çekerim.

— Olur olur...

Bu pencerenin mandalı gevşektir bilirim. Altımdaki adam, vay burnum, of kafam filân derken, pencere açıldı. Kuyruğundan kulağından tuttuk, bizim Tanrı misafirini de geçtik. Ve paldır küldür içeri yuvarlandık...

— Susssss!...

— Pissssss!...

— Tıssss!...

Gözlerimizi filcan gibi açıp birbirimize baktık.

— Bak kardeşim dedim, bizim av garajdan bozma olduğu için tertibatı biraz tuhaftır. Şimdi sen tepetakiak şu pervazdan aşağı sar-karsın.

— Yoooo yapamam!..

— Korkma be, ben bacaklarından tutuyorum... Yalnız, sakın tepinme.

— Olur.

Tepesi aşağı sarktı ama, adamın bacakları uzun, kolları kısa. Bir türlü bir yere tutunamadı.

Ya settar deyip bırakıverdim. Gitti gider!... Aşağıda bir patır-tıdır koptu. Sonra sustu.

Birbirimize tekrar seslendik:

— Pissss!..

— Tıssss!...

— Ee, sen nasıl ineceksin, dedi...

— Sen merak etme, ben merdivenden inerim.

Bunu duyar duymaz, aşağıdan bir sürü laf etti ama, kula ktıkadım.

Aşağıdaki taşlıkta bağdaş kurup yanyana oturduk.

— Yahu, diye fısıldadı, arkada kümes gibi bir şey var galiba.

— Evet, benim Hint horozunu oraya kapattım. Dövüş için hususî besliyorum.

— Ama benim kafamı gagalıyor.

— Pabucunu çıkar, başına tut.

— Olmaz, pabucumun altı es-

ki, gık!...

— Fazla konuşma, yukardaki duyar ha!...

— Susssss!...

— Pussss!...

Ertesi sabah uyandığımızda, sen dur dedim, yukarıları usulcacık bir kolaçan edeyim. Tefidolaptan da zeytin ekmek aşırıyorum, kah-valtı ederiz.

Ortalığı dinliye dinliye, par-makların ucuna basa basa çık-tım. Az sonra başladım bangır bangır bağırma:

— Gel be kardeşim, gel be, şöy-le rahat rahat oturalım.

— Aman, diye soludu, nasıl bağırıyorsun öyle?

— Evim değil mi, canım is-terse eibette bağırıyorum.

Sonra, yüzüme korka korka ba-kıştı. sinirime dokundu. Bakla ağ-zımdan çıktı:

— Bizimki dedim. meğer evde yokmuş. kayınvalidenin evine ge-ce yatısına gitmiş. Bana da bir pusla yazıp bırakmış, birkaç gün gelmiyecek...

— Hay Allah müstahakını ver-sin!...

★

— Seninki sahi birkaç gün gel-miyecek mi?

— Evet, ne var?

— Aklıma bir şey geldi.

— Ne geldi bakalım?

— Yani diyorum ki, hazır bu boş ev elimize geçmişken, bu akşam burada sövle eş dostu top-lasak, sazlı sözlü, çengilli bir âlem

Yalnızlık

Hürriyet heykeli!

— Aman karıcığım, tanımadın mı? Senin gençlik fotoğrafın!..

Kadın mantığı!

Büyük plajın gazinosunda, orta yaşlı iki şık bayan dertleşiyorlardı. Bir aralık sarışını, kumrala dedi ki:

— Şu Orhana da bir sır söylemeğe gelmez.

Kumral sordu:

— Her önüne gelene mi söylüyor?

Sarışını, başını kaldırdı:

— Hayır.. kendisine saklıyor.

#

Değişik'ikl

Otobüs kuyruğunda, iki genç kız arasında:

— Sorma kardeş, büyük annem de modaya uyacağın diye saçlarını kestirdi.

— Çok değişik! mi?

— Bir haylı. Yaşlı bir kadından ziyade yaşlı bir erkeğe benziyor.

#

Saygısız!

İki sosyete kadını, Hiltonun havuzu kenarında oturmuş, konuşuyorlardı:

— Dün bizim şoföre yol verdim.

— Neden, tenbel miydi?

— Hayır, saygısız ve terbiyesiz biriydi..

— Ne yaptı?

— Her şeyi gidip kocama anlattı..

İltifat!

Genç film yıldızlarımızdan L. bir rejisörün evinde verdiği ziyafette, kadın yazarlarımızdan Ş. ye üzerindeki çuval elbiseyi gösterir:

— Bu elbisemi nasıl buldun şekerim?

— Çok güzel, çok şık. Zevkine hayranım doğrusu.

— Teşekkür ederim. İltifat ediyorsun!

— Hayır, samimi söylüyorum, aynı model elbiseyi ben de evvelki sene yaptırmışım.

Emekli

Şirket müdürü, huzuruna çıkan genç adama, ne istediğini sordu, adam gayet sâkin ve ciddi bir tavırla:

— Efendim, dedi, on sekiz senedenberi, kızınızla arkadaşlık ediyorum..

— Peki, ne istiyorsun?

— Onunla evlenmeyi arzu ediyorum.

Müdür, dudak büktü:

— Bu kadar mı?.. Ben de bu işten emekliye ayrılmanı istiyeceğini zannediyordum!..

Sarı sarhoş!

Kapıyı açar açmaz, karısıyla yıkzyüze geldi:

— Efendi, bu yaptığın doğru değil, her akşam eve yarı sarhoş geliyorsun

Koca, başını önüne eğdi ve neşeli neşeli cevap verdi:

— Hakhsın karıcığım. Ben de bundan bir şey anlamıyorum, bundan sonra eve tam sarhoş olarak geleceğim!

#

Yollu araba!

Mehdi Zıt, yedek parçasızlıktan ve şoförsüzlükten yeni aldığı otomobilini satmaya karar vermişti. İlk önce Osman'a teklif etti:

— Araba yabancıya gitmesin, sen al, çok yolludur. Sabahleyin yola çık, geceyarısı Adanadasın.

Osman Zıt, omuzlarını silkti:

— İstemem, gece yarılarında Adanada işim ne...

#

Veresiye yok!

İyi kalbli kadın, kapıyı çalan dilenciye:

— Sana birkaç kuruş vermek istiyordum, fakat bugün param yok, birkaç gün sonra uğrarsan veririm.

Dedi, Dilenci itiraz etti:

— Veresiye muamelem yok.. Ben peşin isterim!

Kuyruk

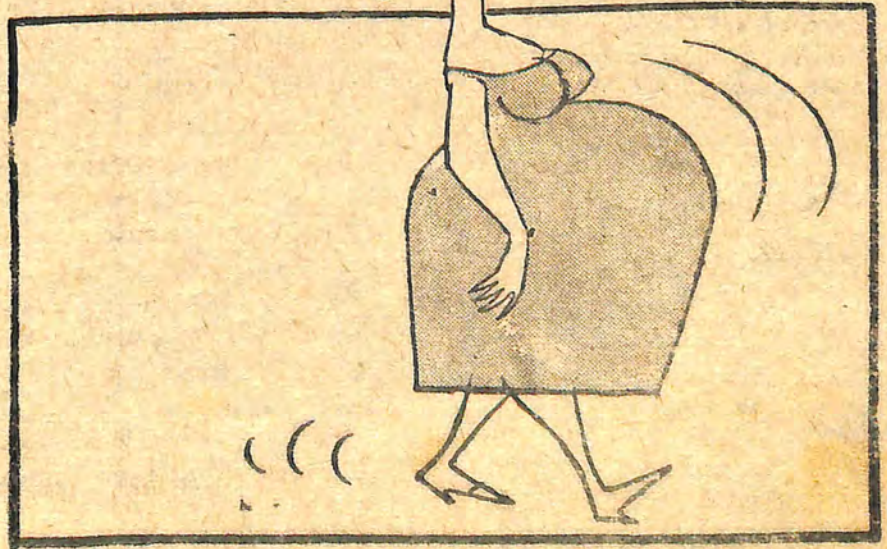
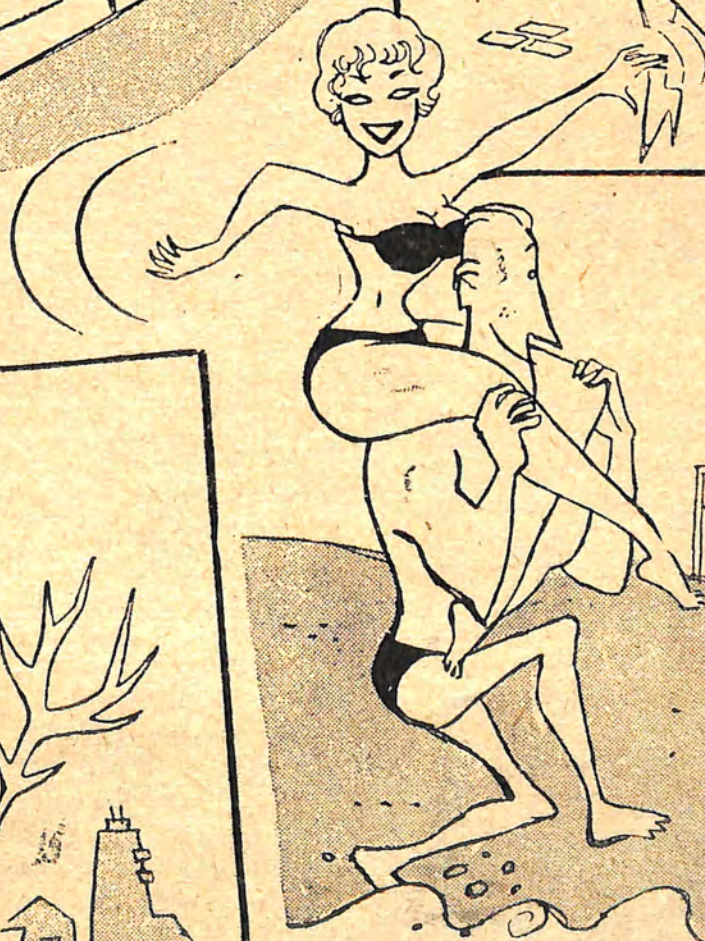
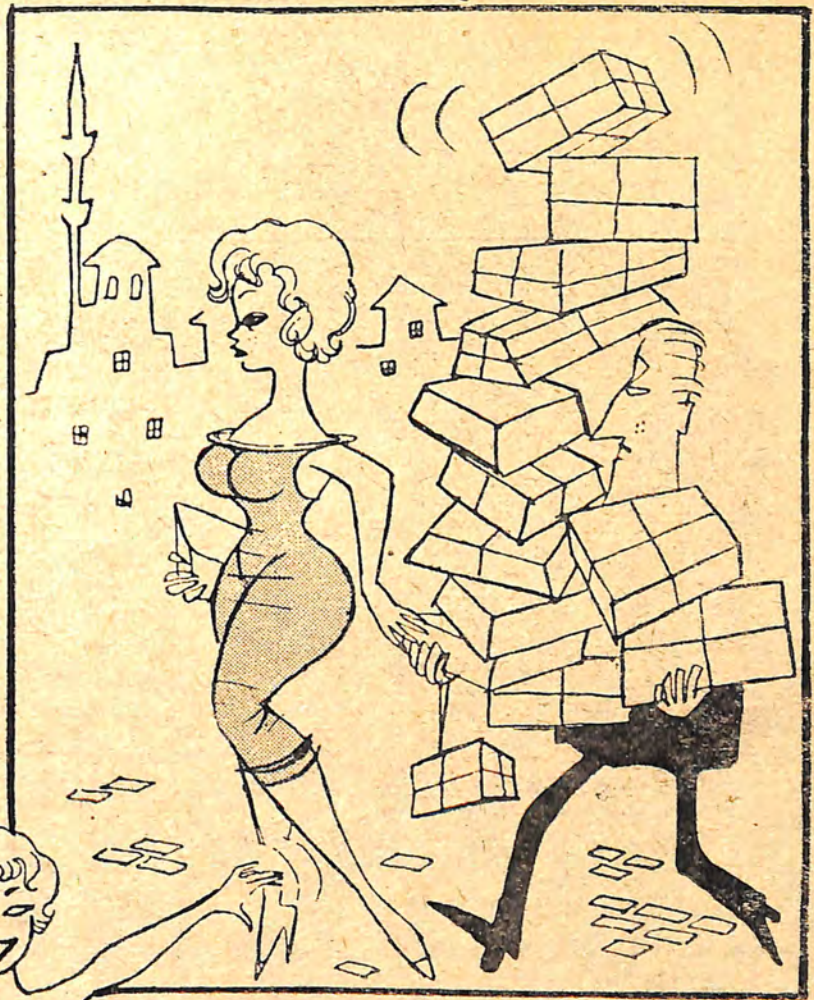
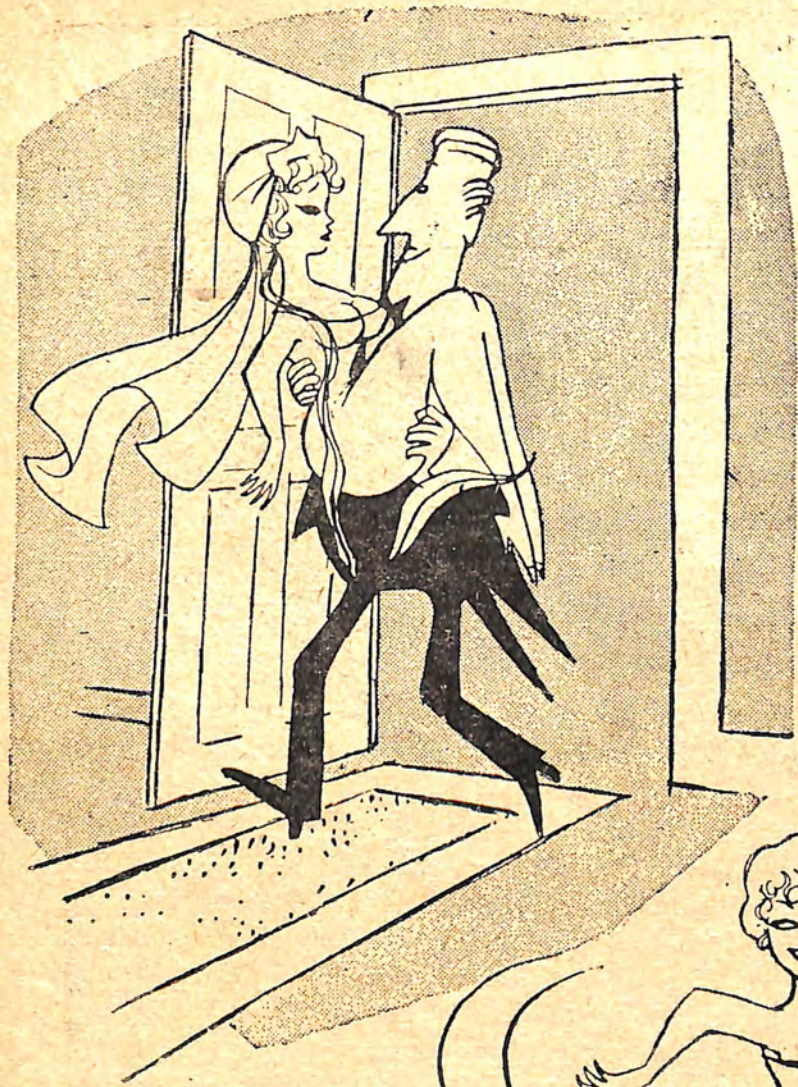
BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Kuyruk gazetesi müdürlüğünden:

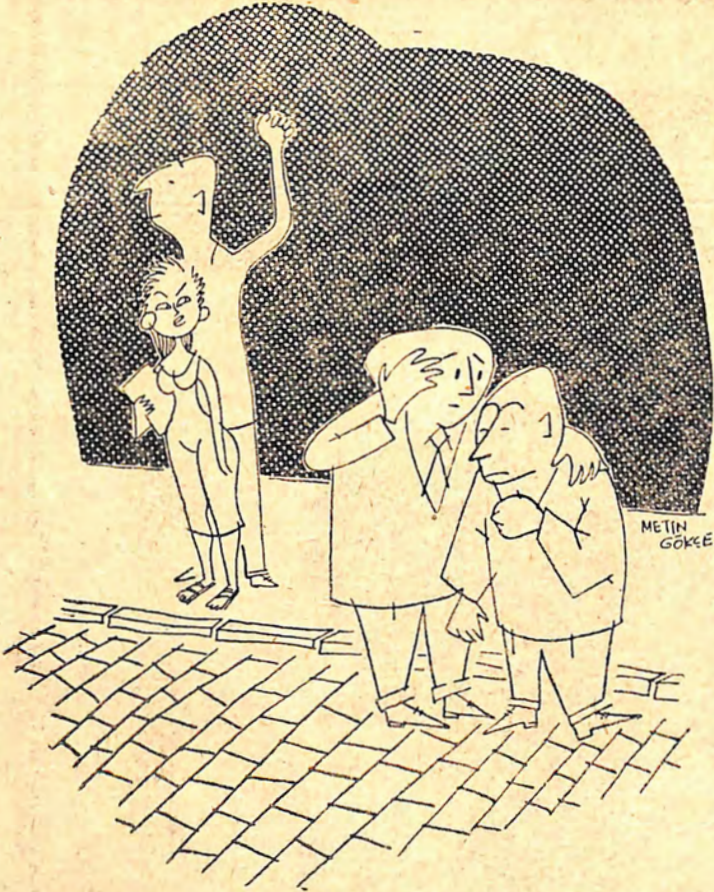
İki haftadan beri çıkmakta olan gazetemiz, başyazarı şeker kuyruğunda, muharrirleri zeytin, peynir kuyruğunda, mürettip ve makinistleri su, gaz, bira kuyruğunda, veznedarı et ve balık kuyruğunda nöbet beklediklerinden bu hafta hazırlanıp basılamamıştır.

Birkaç güne kadar hepsinin kuyruklarını, kuyruklardan kurtarıp vazife başına döneceklerini ve gelecek perşemeye üçüncü sayımızı takdim edebileceğimizi umarız.

Sevgili okuyucularımızın «KUYRUK» u ele geçirmek için şimdiden gazete satıcıları önünde, birkaç günlük yiyecek, içecek ve giyeceklerini alarak kuyruğa girmeleri rica olunur.

ERKEK KADININ HAMMALIDIR YALNIZ!!..

— Çok dalgın zavallı! Kendini hâlâ tramvayda zannediyor!..

Altına hücum...

Radyo, İsrailde yapılan bir maçı veriyordu. Spiker:

— ... takımlar sahaya çıktılar. Halk büyük bir heyecan içinde. Mutad merasim yapıldı. Şimdi hakem kalenin tayini için havaya para atıyor. Sayın dinleyiciler halk sahaya hücum edip hakemin etrafını çevirdiğinden bir türlü maça başlanmıyor.

Dinlenmek mi!

Evin hanımı, eşyalarını toplayan hizmetçi kızı:

— Güllü, dedi, anlamıyorum, neden bizden ayrılıp köyüne gitmek istiyorsun, dinlenmek için mi?

Hizmetçi kız, başını önüne eğerek sıkılgan bir tavırla karşılık verdi:

— Hayır hanımeğimi, evlenmek için...

— Yahu senin numaraya büyük ikramiye isabet etmiş!..

İki Karikatüristimizin BAŞARISI

BİRİ Necmi Rıza gibi şöret yapmış, biri Mehmet Polat gibi inızası sahifelerimizde yeni görünen iki karikatüristimizin sınır dışı iki başarısını okurlarımıza haber vermekle bahtiyarız:

Bağdatta, Türk-İrak kültür birliğinin açtığı sergide, arkadaşımız Necmi Rıza'nın eserleri pek beğenilmiş, komşu memleketin tanınmış gazetesi

Necmi Rıza
Kendi fırçasıyla

Mehmet Polat
Kendi fırçasıyla

El Ahbar ile haftalık El Saab mecmuası, sanatkar arkadaşımızdan daimi yardım istemişlerdir.

Londra'da açılan siyasi karikatürler sergisinde de, Mehmet Polat'ın bir karikatürü pek beğenilmiş ve bütün dünya dillerinde basılacak albüme alınmasına karar verilmiştir.

Akbaba ailesinin en eski üstadı Necmi Rıza ile yine Akbaba ailesinin genç sanatkarı Mehmet Polat'ı tebrik ederiz.

Üç heyetimiz daha kayboldu

Denizcilik Bankasının altı yıldan beri İtalya'da unutulmuş aileleriyle birlikte sekiz kişilik heyetinin nüfuslarının artarak 16 kişiye yükseldiği memnuniyetle öğrenilmiştir.

Gerek İtalya'da unutulmuş gerek hangi istikamete gittikleri bugüne kadar öğrenilemeyen ve akıbetlerinden bir haber alınmadığı endişe edilen ikinci heyetten sonra, geçen ay içinde ayrıca üç heyetimizin daha yurt dışına çıkarak kaybolduğu haber alınmıştır.

Kaybolan heyetlerden birincisi, Avrupaya damızlık deve almak için gitmiş bulunuyordu. Bu heyet, aranan evsafa deve bulmak için, bütün Avrupayı karış karış dolaştıktan sonra, ucuz deve bulamayıp bu uğurda ellerindekini, avuğlarındakini deve yaparak hiç bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştur. Bütün şiddetli aramalara rağmen birinci heyet bulunamayınca, alâkalılar ikinci bir tahkik heyeti göndermişlerdir. Ancak, tahkik heyetinden de maalesef bugüne kadar, hayatta olup olmadıklarına dair en küçük bir

haber alınmamıştır. Yine alâkadar makamlarla yakından teması olan sözüne inanılır kaynaklardan öğrendiğimize göre, yabancı dil bilmeyen, ana dillerini de yalnız stadyomlarda konuşacak, bağırarak kadar bilen tahkik heyetinin Avrupa şehirlerinden birinin sokaklarında yolu şaşırıp kaybolmuş olması kuvvetle muhtemeldir.

Birinci ve ikinci heyetin kaybolmasını müteakip müthiş meraka düşen ilgili makamlar bir üçüncü «heyeti seferiye» çıkarmışlar. Üçüncü heyet, tahkik ve takip heyetli olup, maalesef onlardan da bugüne kadar hiç bir haber alınmamıştır. Bir ara, Haiti adalarında bir yabancı heyetin görüldüğü haber alınmışsa da haberin aslı çıkmamıştır. İlk heyetin damızlık deve almak için Güney kutbuna kadar uzanmış olması, son ihtimaldir. Çünkü Güney kutbundan başka her tarafa kaybolan heyetin aranması için mesaj gönderilmiş, hiç birinden müsbet bir cevap

kokteyl

TAS

Ne çabuk...

Adanada misafir olarak üslenen müttefikimiz Amerika'ların Türk gazetecilerine karşı ta. kındıkları garip tavır hayrete şayandır.

Bütün yabancı gazetecilerle konuşuyorlar, da Türklerle konuşmuyorlar.

Bütün yabancı gazetecilere bevanat veriyorlar. Türklerle vermiyorlar. Türk gazetecilerine her yer kapalı.

Politikacılarımızın iyimser sözlerine bakarak bir gün Amerika'ya benzeyeceğiz diye ümitlenir dururduk.

Şimdi artık o ümit de suya düştü.

Biz ona benzemeden o bize benzemeye başladı.

Çetin ALTAN

Hadiseler Arasında FELEK

Çok sıcak değil!

Bir kış günü, Ankara'dan İstanbula gelmiş olan Paşa Kâzım'ı bir dostu görür:

-- Ne var ne yok Ankara'da?

-- İyilik güzellik!

-- Hava nasıl?

-- Soğuk!

-- Kar yağıyor mu?

-- Hayır!

-- Neden yağmıyor acaba?

-- Hükümet menetti de ondan, diye adamı susturur.

İki üç gün evvel gazetede bir tekzip gördüm. Garbi Anadolu'nun bir vilâyet merkezinde fazla sıcaklar olmuş. (Olur a, tam mevsimi). Gazeteye göre, bir kaç kişi ya bayılmış, ya öl-

müş. Bir de sırtında gazoz şişesi mi ne şöyle bir taşıyan hamal bayılmış, gazozlar yere düşmüş, şişeler kırılmış.

İşte bu haberi oranın valisi tekzip ediyor ve gazeteye mealen (Burada sıcaklar normaldir, adamlar bayılmadı, şişeler de kırılmadı) gibi bir mektup gönderiyor. Zaten mesele tekzipin metninde değil, vali beyin böyle bir haberin çıkmasından endişe duymasındadır.

Hakikat şudur ki, İzmirde, İstanbulda her gün gazeteler bunaltıcı sıcaklardan, bayılanlardan, ayılanlardan bahsediyor. Ne valinin, ne belediye reisinin aklına böyle bir haberi, hattâ yalan da olsa, tekzip etmek gelmez. Çünki, sıcak soğuk hükümetin ve vilâyetin ödev ve görevlerinden değildir. Allahın işidir, ona da kinise karışmaz.

Ama, havalar müsaide gidip mahsul iyi olduğu zaman bundan bir iftihar hissesi çıkarmak istenirse, sıcaktan, adam bayıldığı zaman da bunun bir sorumluluğundan tevahhüm etmek, mantıksız olmaz.

Bana sorarsanız, havayı ısıtıp soğutmak gibi kudretimizin üstündeki şeylerle tasalanmaktan asıl işlerimizle uğraşmağa galiba vakit bulamıyoruz.

Bakınız tekzip müessesesi nerelere kadar götürülüyor. Şimdi böyle bir tekzipi gazeteci dercetmezse aylarca hapis cezasına mahkûm olacağını düşünerek, bari bu kanunî hakkı hakikaten lüzumlu hallerde kullanmağa çalışsak hepimiz için iyi olacak. Aksi hal

Aile saadeti!..

de bu müessesese havanın sıcaklığına kadar karışarak kendinden memul olan hizmeti göremez ve Paşa Kâzımın lâtifesine döner.

B. FELEK
«Cumhuriyet»

✱

GELİNLİK

Graham Greene, her gün not ettiği çeşitli düşünceleri geçenlerde kitap halinde yayınladı. İşte bu düşüncelerden biri:

-- Bir kadın dans bilmeden balo elbisesi, ağzına içki koymadan kokteyl elbisesi, yüzüne bilmeden de mayo giyebilir. Fakat, gelinliğini giydi mi, ne yapacağını hemen bilir.

Bedî FAİK
«Dünya»

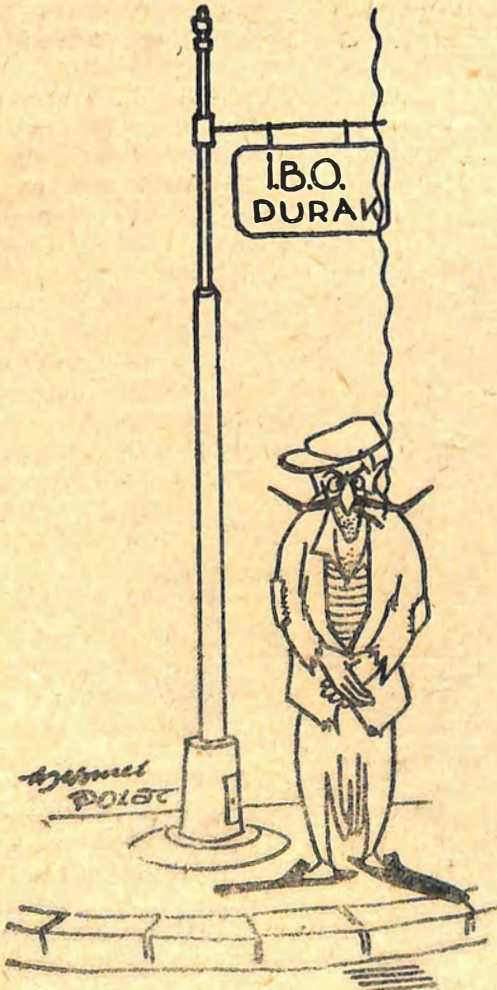
KADINLARA DAİR

* Kadınlara aşkınızı söylediniz mi, derhal sizden delil ve ispat talep ederler. Nasıl ki itikadı bütün olumyan insanlar da Allaha mucize isterler.

* Kadınlar yalnız kapalı elbise giydikleri zaman üşürler. Açık giydikleri vakit bir manto teklif ederseniz sıcaktan bayıldıklarını söyleyeceklerdir.

* Kadın meclislerine durgunluk çöktüğü vakit bir erkek geldiğini haber veriniz derhal yarı kapalı gözler parlayacak, esneyen ağızlar gülmeyecek, kadın kendisindeki güzel kokuyu öyle güneşine maruz çiçekler gibi, bütün kuvvetiyle neşredecektir.

«Kelebek»

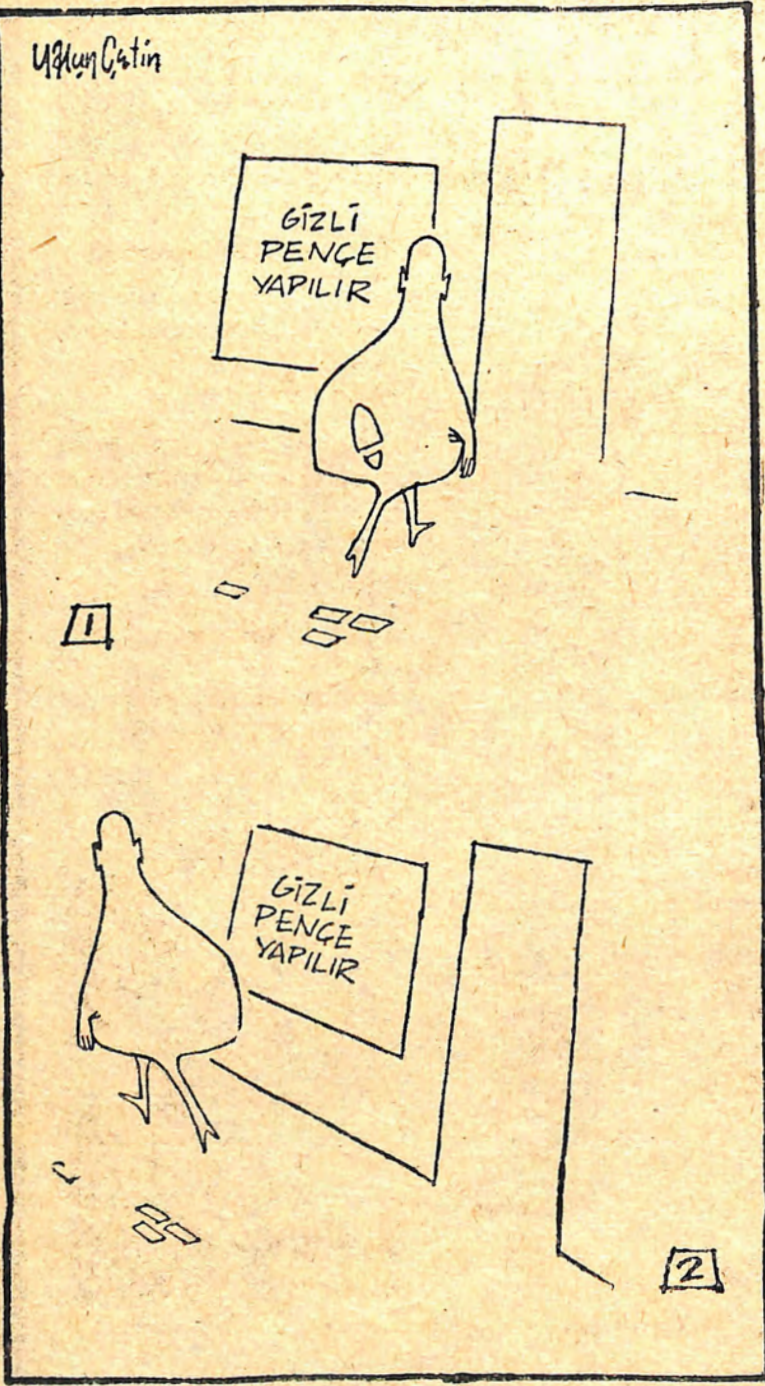
IBO..

Çeviren : SEMİRAMİS AYDINLIK

Uğur Çetin

YAZISIZ!..

Bir defa!

Aslan terbiyecisi, kendisiyle röportaj yapan gazeteciye:

— Benim dedi, babam da aslan terbiyecisi idi.

Gazeteci sordu:

— Yaa.. Güzel! Pekli, hiç başınızı aslanın ağzından içeri soktunuz mu?

— Evet bir defa! Babama ne oldu diye bakmak için!

(Alman)

İngiliz Kumaşı

Yazan :
AZİZ NESİN

Aziz Nesin'in belli de en güzel hikâyesidir.

Gelecek sayımızda okuyacaksınız.

— Ayol biz seni glydiremiyoruz, bir de bu çıplak oğlanı mı damat alacağız?!

tavırla döndü, fakat adam:

— Ne yaptınız Miss, diye feryat etti. O bu fabrikanın işçisi değil, yandaki sandviççinin çırağıdır, her öğlen gelir, buradakilerin siparişlerini yazar ve getirir.

✱

İzin günü!

Mr. Goodman'in hakikaten iyi bir karısı vardı. Zira kocasının, haftanın bir gecesini dışarda geçirmesini tabii bulur ve buna müsaade ederdi. Mr. Goodman de bir saat hasaslyeti ile her çarşamba akşamını dışarda geçirir, gezer, eğlenirdi. Fakat günlerden bir gün, eve dönmeyi unuttu ve tam 7 sene ortalanı kayboldu. Dedik ya, karısı iyi kadındı, sabırla bekledi.

7 sene sonra gene bir çarşamba günü kapı çalındı ve Mr. Goodman geri döndü. Karısı müthiş sevinmişti. Eri ara pencereleri açtı ve kocasının geri döndüğünü komşulara haber vermeğe başladı.

Kocası arkasından koştu:

— Ne yapıyorsun karıcığım?

Mrs. Goodman sevinçle:

— Ne yapacağım, dedi, komşulara haber veriyorum. Bu gece senin eve dönmek şerefine bir parti vereceğiz.

Mr. Goodman'in kışları çattı:

— Nee? dedi, unuttuyorsun galiba, bugün çarşamba. Ben bu gece evde oturacak değilim ki!..

✱

Kıskançlık!..

Bir gece önce çok fazla içmişti. Sabahleyin yataktan feci bir halde kalktı. Bu mahmurluğun ancak yeni bir içki ile giderileceğini biliyordu. Giyinip bara yollandı ve tezgâhtara seslendi:

— Bana bir içki ver.. Mahmurluk bozmak için, anladın mı?

Tezgâhtar sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Beriki eliyle havada bir işaret çekerek:

— Şöyle, dedi ince uzun, altı yuvarlakça serin ve içi cinle dolu parlak bir şey olsun.

Bu iftî üzerine yanında içki içen adam, tezgâha bir yumruk indirip:

— Bana bakın, diye bağırdı. Sız benim sevgilimi tarif ediyorsunuz...

MILLETLER GÜLÜYOR

Dertliler!

Karısı odaya girdiği zaman, Mr. Gotrox'un yüzü iyice asılmıştı.

— İki saat, dedi şu pis cenabet Allisler bana romatizmalarını anlattı durdu, içime fenalık bastı.

Karısı güldü:

— Neye sen de onun lâfını kesip şeker hastalığından perhizlerinden bahsetmedin sanki?..

Mr. Gotrox'un yüzü daha çok asıldı:

— Huh.. dedi, şeker hastalığını anlatmağa başlamıştım, lâfı ağzuma tıkadı ve romatizmalarına başladı. (İngiliz)

Beyaz perdenin eski palmyeri LILLY PALMER

Belki!

Genç bir kız, bir gazetenin «Dert Ortağı» sütununa şöyle bir mektup yollamıştı:

«Henüz on dokuz yaşındayım. Geçen akşam eve saat iki de döndüm diye annem ve babama müthiş kızdılar. Ben bir hata mı işlemiştim yani?»

Cevap şu oldu:

«Hatırlamağa çalışın!..»

(Fransız)

Sersemlerin ilki!

Koca, öfkeyle karısına bağırıyor:

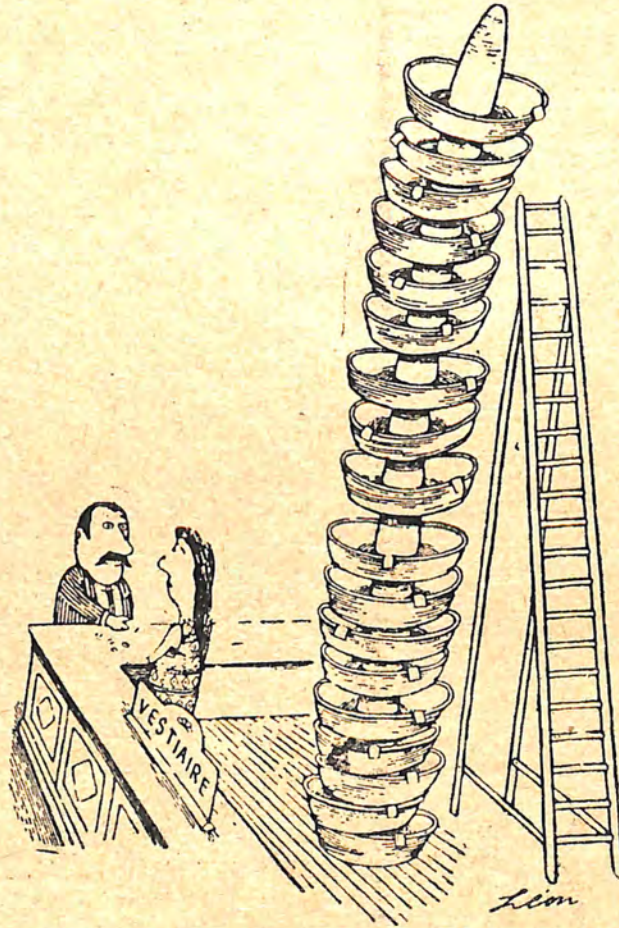
— Demek düzinelerle erkek sana evlenme teklifi yaptı ha!

— Elbette!

— Keşke sersemlerin ilki ile evlenseydin.

Kadın sükûnetle cevap verdi:

— Ben de öyle yaptım zaten. (İtalyan)

— Lütfen benim şapkamı verir misiniz?.. (Fransız)

Meşhur misafir!

Meşhur tenor Enrico Caruso Amerika'ya yerleştikten sonra başından geçen bir hâdiseyi anlatıyordu:

Bir yaz günü, Caruso New Hampshire'e giderken, yolda arabası bozuldu. Yardımına gelen bir çiftçi onu evinde misafir etmek istedi. O zaman Caruso teşekkür etti ve:

— Kendimi takdim edeyim, dedi. Benim ismim Caruso...

O, lâfını bitirmeden köylü

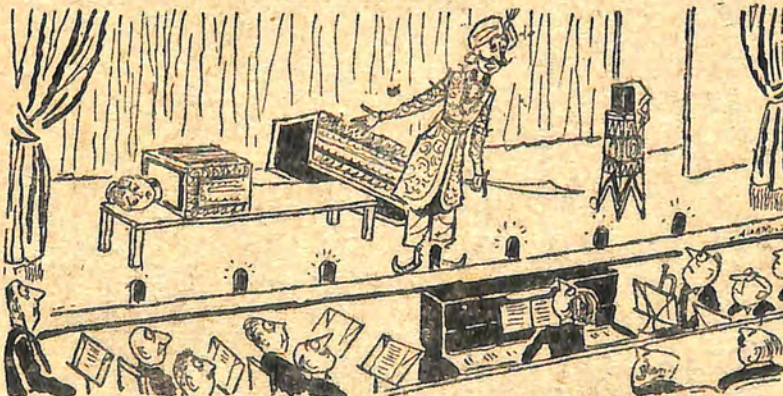
yerinden sıçradı, onun elini sıkı ve:

— Ne iyi, dedi. Ne iyi! Bu küçük çiftlik evinde sizin gibi şöhretli bir kimseyi misafir etmek ne şeref.

Sonra karısına seslendi:

— Hey Emma, gel bak. Sani misafirimizle tanıştırayım. Dünyanın en meşhur seyyahlarından. Bay Robinson Crusoe...

(İtalyan)

Sihirbaz — Şakayı bırakın da sandığınız öbür yarısını kim aldı?.. (İtalyan)

Hizmetçinin istediği!

Mrs. Smith büyük bir parti veriyordu. Emektar hizmetçisi Nora'ya bir sürü talimat verdikten sonra:

— Nora, dedi. Parti başla. yınca sen kapıda ayakta durur ve gelen misafirlerin isimlerini yüksek sesle söylersin.

Nora'nın yüzü aydınlandı:

— Teşekkür ederim Madam, dedi. Bu yirmi sene zarfında bazı dostlarınıza yapmak istediğim yegâne şey bu idi.

(İngiliz)

Beyaz perdenin zorlu aşığı JEAN GABIN

Çalınan tablo!

Öğretmen son derece sanat-severdi. Talebelerine en seçme sanat eserlerini gösterir, onlar hakkında izahat verirdi. Bir gün meşhur Mona Lisa tablosunu göstererek bir sürü şeyler anlattı ve sonra:

— Çocuklar, dedi, bu tablo o kadar kıymetlidir ki... Değeri yüzbinlerce doların üzerindedir. Birkaç sene evvel Louvre müzesinden çalınmıştı...

Ön sırada oturan ve kendisine ısrarla bakan çocuğa:

— Ne o William, dedi. Soracağın bir şey mi vardı?

Oğlan, fena fena bakmakta devam ederek:

— Miss Jonnson, dedi. Peki o tabloyu müzeye iade etmiyecek misiniz şimdi siz?

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 26 —

Izzetî efendi, bu tereddüdün mânâsını sezmekte idi. Onun için mütemadiyen perçinliyordu:

— Fırsat bu fırsattır. Korkarım ki burada bir münasibini bulamayacak olursa, kalkar, gider de İstanbuldan evlenir, gelir... O zaman da yazık olur. Bunca servet ve saman, buradan akıp da gitmemelidir... Bence!

— Evet, ama...

— Aması, maması yok bunun.

— Bir kere de bizimkilere danışayım, derim.

Vergi kâtibi gültürsedi:

İlahî Hacı bey! Sen erkek adamsın. Evine hâkimsin. Bir işe karar verebilmek için, hatunlardan rey alacağına hiç ihtimal vermem. Açıkçası, beni atlatıyorsun.

— Vallahi değil, be birader! Dinim rabbenâ hakkı için, atlatmak filân yok ortada. Lâkin Satılmış efendiye varacak ben değilim... Kızım fikrini de sormıyayım mı, bir kere?

— Bence lüzum yok. Hattâ ba-aa kalırsa, açma bile. Daha gidip de velinimetimin muvafakatını istihâl edeceğim. Dedim ya: Bura-ya ben kendiliğimden geldim.

Hacı bey, naçar, boynunu bük-tü:

— Peki, öyle ise!

— Demek, açabilirim?

— Aç.

— Gördün mü? Alimallah dünyamın en makul adamı sensin. Bak, inşallah bu iş hayırlısıyla bitsin, eş dost, hasetlerinden nasıl çatır çatır çatıyacaktı.

— Nesine canım?

— Yook! Öyle deme!.. Hele bir hanım kızımızı telleyip, duvakla-yıp köşeye oturtalım... Göğsüne beşibiryerdeleri, sıram sıram, dizlerine kadar sarkıtalım, pınsa kü-peleri, gül yüzükleri takıp takış-tıralım, bak o zaman seyret.

— İnşallah!

— Haydi, hoşça kal öyle ise!..

Hacı Bey bu işe, içinden fevkalâde memnûn olmuştu. Bir tîr. Hî satamadığı, satabilmekten de hattâ ümidini ikestiği baldızına, ne olursa olsun, müşteri bulmuştu. Fakat, karısından ve bizzat baldızından çekiniyordu.

Emindi ki, onlar böyle bir izdivacı hüsnü telâkki etmiyecekler-di. Hele baldızın gözü, başından geçen maceralardan sonra, gerçey gibi açılmıştı. Delikanlıların hem de yakışıklı olanlarında gönü vardı. Satılmış gibi bir hödüğü ne yapacaktı? Maamafih, Hacı Bey, kız sıkıştırarak, tehdit edecek

ne yapıp yapıp kandıracaktı. Bu-na azmetmişti.

Izzetî efendi, o gece gider gitmez, Hacı Bey de hareme girdi, karısını yanına çağırdı:

— Yahü! Gel de, seninle konuşacaklarım var.

— Buyur, efendi!

Yer minderine kadın, cumba-nın içindeki sedire de Hacı Bey oturdular.

— Kızkardeşine kısmet çıktı.

— Hayırdır inşallah! Kim?

— Kim olursa olsun! Onun ora-sı lâzımı değil. İnsan, bu derece dillendikten sonra, karşısına ha-mal da çıksa, eyvallah demeli.

— Ne kusuru var, kardeşimin?

— Ne kusuru mu var?.. Bilmi-yor musun sanki? Gerdeğin ertesi günü gerisin geriye gelmesin de, şükret.

Kadıncağız sustu. Kocası acı, fakat haklı söylüyordu. Hacı Bey devam etti:

— Bu akşam İzzetî efendi gel-di...

— Ay! O mu yoksa?

— Değil, hayır! İzzetî efendi içi-

mizi, dışımızı bildiği için, sittin sene bekâr kalsa, kadın bulama-sa, bizim baldız hanımı almaz.

— Deme öyle efendim. İnsan bir defa şeytana uyup da bir günah işledi diye, ömrünce kötü ol-maz ya?

— Huy canın altındadır.

Kadın yine cevap vermedi.

— Şimdi bunları bırak da, bir defa, alelusul, kardeşine söyle. Bi-raz daha toplansın, kapansın. Res-men istemiye gelecekleri zaman, karşılarında ağır otursun. Olmaz mı?

— Zaten masumun ne ettiği var ki? Peki, söylerim...

— İşte o kadar!

Kadın biraz tereddüitten sonra, sordu:

— Ya, kim olduğunu bilmek isterse, ne diyeyim?

— Sırası gelince öğrenir.

Bir türlü, Satılmışın adını söy-lemeğe dili varmıyordu. Maama-fih, karısı odadan çıkarken, da-yanamadı:

— Şu Sütlükoğlunun karşısında-ki yeni konağın sahibi yok mu,

hani? İşte, kızı istiyen, dedi.

— Satılmış Ağa mı?

— Evet.

Bu «evet» Hacı Beyin ağzından o kadar sert çıkmıştı ki, karısı hiç bir şey söylemeden, dışarıya çıktı.

Hacı Bey de, arkasından, geniş bir nefes aldı. Bu ilk adım mu-vaffakiyetle atılmış demek oluyor-du...

Emetî hanım biraz mırın kırın etti. Rızasını vermekte epey tereddüt gösterdi. Kızcağız parada pulda değildi. Varacağı kocanın gösterişli ve yakışıklı olmasını istiyordu. Ötedenberi kendisine a-kıl hocalığı eden Naibin üvey kızı, ne yaptı yaptı. Emetinin son direnmelerini de yendi.

— Kardeş! diyordu. Herif seni görünce bayılır. Kendini dirhem dirhem satarsın. Döşegini ayırır, ikide birde hastalık bahane eder-sin. Beni İstanbulla götür, hekime hocaya baktır, okut, dersin. Bir kerecik İstanbulla kapağı attın mı? Kekkâ!.. Artık oraya dön-mem, diyerekten ayak dirersin. Sana orada bir ev tutar, sen de bakarsın keyfine.

İşte bu sözler, Emetî'nin üzerinde müessir olmuş, o da abla-sına, eniştesine mütevaat göster-mişti. Gelgelelim, İzzetî efendiden ses, sda çıkmıyordu. O, bir daha görünmemişti. Çarşıya da çıkmı-yordu. Acaba Satılmışı kandırma-ıyormuydu? Halbuki Hacı Bey, onun efendisinden büsbütün ruh-satsız olarak gelmiş olduğuna da kani değildi. Bu işte bir pire ye-niği vardı, amma ne?

Kadınlar da merak içinde idi-ler. Onlar da, arkası gelmiyen bu müracaatlı hayıra yormamağa başlamışlardı.

Ne oluyordu?

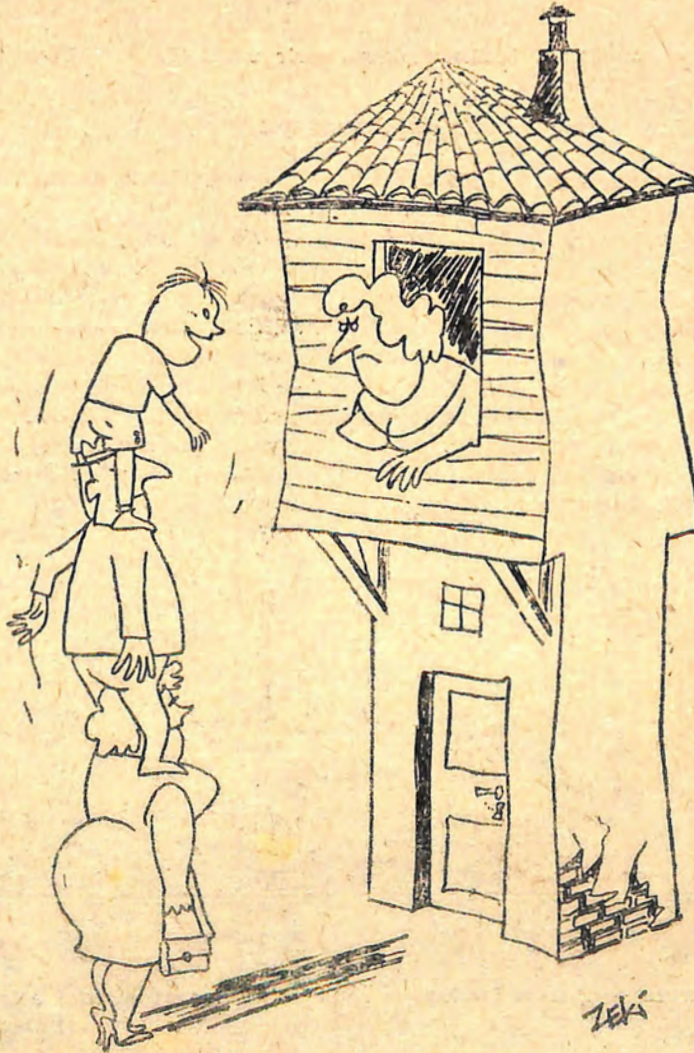
Olan şu idi: Vergi kâtibi, Hacı Beyle görüştüktan sonra, bir gün Satılmışı karşısına almıştı:

— Velinimetime gayet mühim ve mahrem maruzatta bulunaca-ğım...

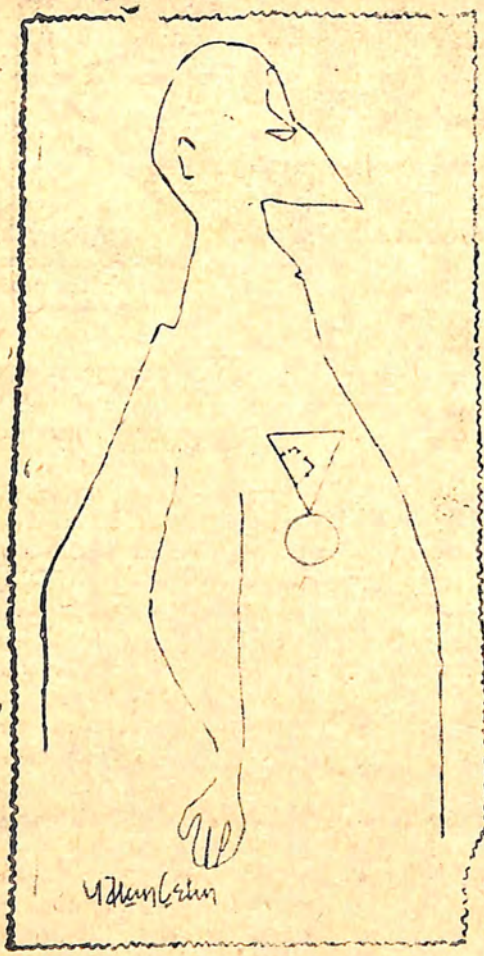
Mukaddemesile, esrarengiz bir de tavır takınarak şöyle bir ma-sal uydurmuştu:

— Kasabamızın en nüfuzlu eş-arf ve en kadim hanedanından Hacı Rıza Beyin, Allah mukad-der sahibine bağışlasın, âfet mî-sillü bir baldızı vardır. Bir içim su vafına seza bu dilber, cidden müteddep, mütevazî, âbide ve salî-ha bir hanımdır. Henüz baharı şebabında bulunuyor. Öhü, öh., hâ!.. Ne arz ediyordum? Ha, evet;

(Devamı var)

— Affedersiniz, kiralık boş ev arıyoruz da!..

Y. H. K. K.

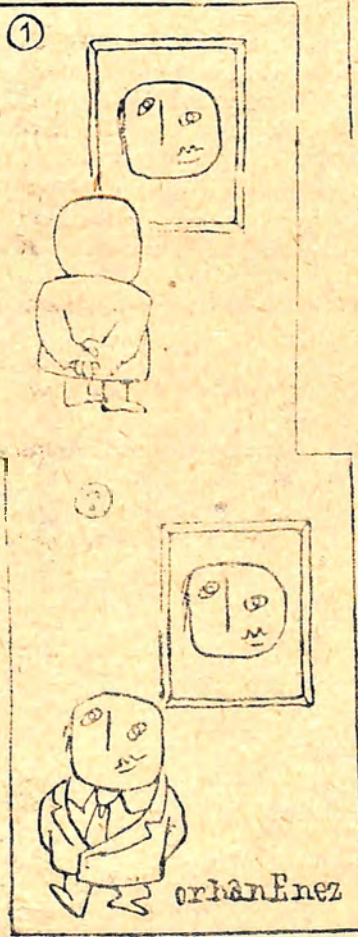
bize göre

SINAN

orhan Enez

orhan Enez

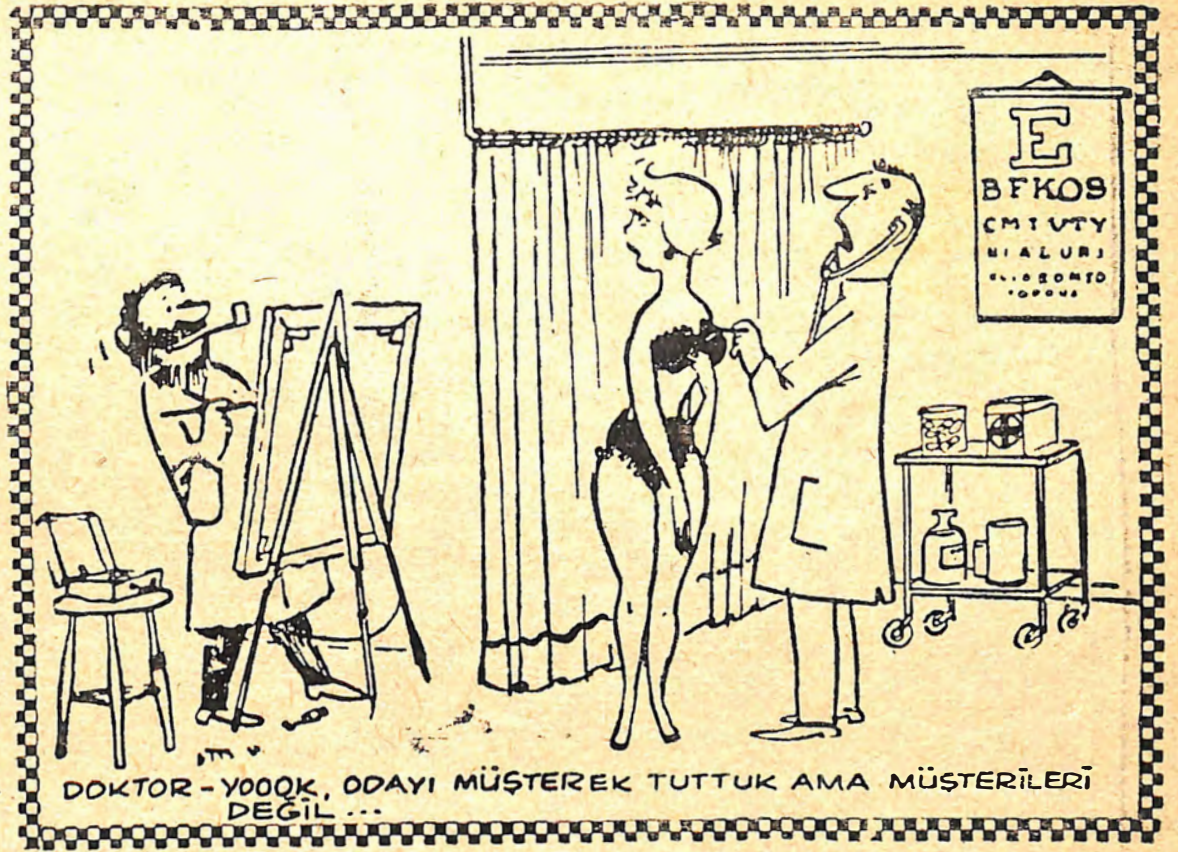
SINAN

SINAN

DÜNYA

Karikatürleri

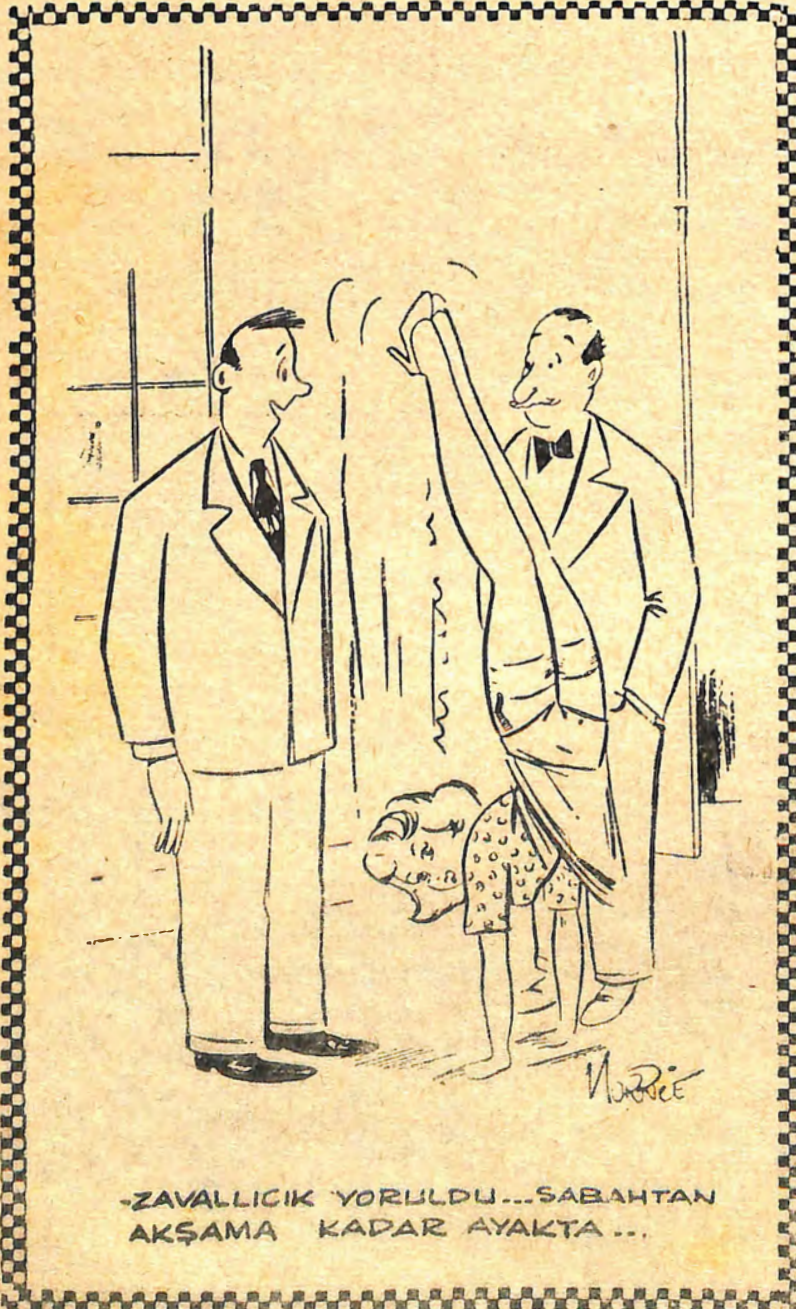

DOKTOR - YOOOK, ODAYI MÜŞTEREK TUTTUK AMA MÜŞTERİLERİ DEĞİL ...

-EEEE!... ANLAT BAKALIM KOCACIĞIM : İŞ SEYAHATIN NASIL GEÇTİ ?...

-GENİ BOŞAMAK MI ?...ALLAH ESİRGESİN KARCIGIM ,BÖYLE BİR FELAKETİ HATIRIMA BİLE GETİRMEDİM !

-ZAVALLIĞIK YORULDU...SABAHTAN AKŞAMA KADAR AYAKTA ...

-VALLAHİ, BİLLAHİ BU GÜN GELECEĞİNİ BİLMİYORDUM KOCACIĞIM ...

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreteri: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği: 37,5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Telefon: 22 72 99

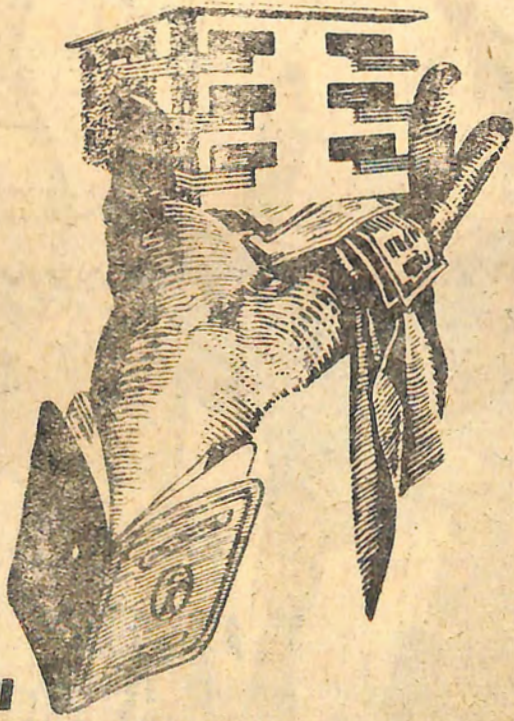
Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

*Pfizenizin müsadeseine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan
AKBANK
AİLE TEVEDİATI
HESAPLARI
her 200 hesaptan 100 üne
96.000 lira ikramiye
isabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir*

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

"
SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

AKBABA

— Yahu ne okuma meraklısı adamım be!..

- Italian -